

“Ik met mijn zotte kop”

Peter Holvoet-Hanssen. Dichter en gesubsidieerd piraat. Geboren te Antwerpen, op een stormachtige avond in het zeer zeegunstige jaar 1960. Groeide op tussen twee vuren, of eerder namen, maar bleef niet bij de pakken zitten. Doch, 47 verwarrende jaren later zit hij naast ons, ongemakkelijk gezeteld in een stoel van uitgetrokken plastic. Een niet al te grote man, lichamelijk gezien, bedekt met een stevige perk rossig haar. Onze jeugdige naïviteit neemt de leiding, het interview begint..

Arno

Peter Holvoet-Hanssen, ik verneem van een vertrouwelijke bron dat u op “latere leeftijd” debuteerde, namelijk 38 jaar. Als opwarmertje: hoe komt dit?

Peter

Ik had geen ambitie om met mijn gedichten naar buiten te komen. Je mag dan wel schrijven, maar dat wil niet altijd zeggen dat je dat allemaal wilt zien verschijnen in een boekje. Ik schreef simpelweg gedichten als hobby, maar met de jaren merkte ik dat ik er wel beter in werd (lacht). Dat heb je meestal als je iets echt graag doet. Net zoals voetbal, als je dat graag en vaak genoeg doet dan word je er ook beter in mettertijd. Ik had gewoonweg geen zin om mijn werk te publiceren, tot dat ik in '96 een half jaar te bed lag, dankzij een longvliesontsteking. Toen begon ik eigenlijk alles pas te verzamelen, alles wat ik de vorige jaren had geschreven. Ik groepeerde het zowat per thema, en zo is dus langzaam dat eerste waanzinnige boekje ontstaan: “Strombolicchio”. Ik ben dat dan beginnen opsturen naar allerhande uitgeverijen, bijgestaan door een boekje met daarin alle uitgeverijen van A tot Z. Het was zelfs zo erg dat mijn eigen dochttertje me aanzag voor postbode, aangezien ik elke dag met hopen manuscripten de straat op trok (lacht). Ik werd niet echt meteen uitgegeven, dat duurde toch wel een tijdje. Het was pas toen uitgeverij Prometheus me uitnodigde voor een gesprek. Daar aangekomen begon ik vurig te vertellen wat ik allemaal van plan was en ineens kreeg ik een contract voorgeschoteld. Ik ging naar huis, ik had een uitgever. Het is achteraf wel raar als je weet dat ik meerdere vrienden heb die ook aspirant-dichter waren, en maar niet uitgegeven geraakten. En ik met mijn zotte kop krijg dan zo'n kans.

Arno

Wilt u dan zeggen dat u dit ergens wel allemaal te danken hebt aan het feit dat u zwaar ziek was?

Peter

Ja, maar pas op, ik zou het hoe dan ook hebben opgestuurd. Mijn ziekte heeft me de tijd gegeven om er echt mee bezig te zijn. Ik wou wel drie boekjes maken, wat ik ook gedaan heb, maar ik wou ze eigenlijk aanbieden aan mijn vrouw, als een geschenk. Uiteindelijk zijn ze dan wel gepubliceerd geraakt, zo kan het soms aflopen. Ik werd er dan ook alsmear beter in, ik begon het dan ook liever te doen door het allemaal wat te vertellen. Mensen dachten toen wel eens dat het wat te moeilijke poëzie was. Ik moest een oplossing vinden, en die vond ik. Ik begon het op een avontuurlijke manier aan de man te brengen, op een podium. Zo kon ik dan ook weer zieltjes winnen... Dat laatste moet je wegnippen, dat is te veel! (zenuwachtige lach doorgonst de kamer).

Matteo

U zegt "ik wou drie boeken maken", het cijfer "3" komt wel vaak voor bij u. Van waar die interesse voor dit getal?

Peter

Goed opgemerkt, zou ik eerst wel willen zeggen. Ik zal het beknopt houden, vrees niet. Het getal drie sloop mijn hoofd al binnen als peuter. Ik weet niet echt precies hoe het kwam maar ik moest, wanneer ik slapen ging, altijd twee treden op de trap tussenlaten. Verder nog, ik moest in bed geraken binnen een tijd die altijd een veelvoud was van het getal drie. Het was dus echt dwangmatig. Je zal misschien wel zeggen dat ik gek ben maar later heb ik dat betekenis kunnen geven. Namelijk, de mensen denken te veel in zwart of wit. Het is altijd Oost of West, goed of slecht, Palestina of Israël. Ik vind dit gevaarlijk, een slechte manier van denken. Het getal 2, gevaarlijk, net zoals nu nog: Vlaanderen of Wallonië. Dit ging voor mij allemaal niet, ik was op zoek naar een derde getal. Min of meer als oplossing in situaties waar men enkel twee zijden kent. Het leven is immers niet zwart of wit. Maar ik speel hier ook graag mee, in mijn werk, in mijn leven. Dante had ook drie bundels uitgebracht: "De Hemel", "Het Vagevuur" en "De Hel". Ik heb dan ook drie dichtbundels gemaakt.

Gwen

Waar komt u interesse voor poëzie vandaan?

Peter

Ik heb die interesse, die passie, altijd al gehad. Het zat van kinds af aan in mijn bloed.

Gwen

Heeft het dan niets te maken met de vele jobs dat u gehad hebt? Dolfijnenverzorger, in de horeca, ...

Peter

Ik wou het leven verkennen, opdat ik er ten volle over zou kunnen vertellen. Dokwerker bijvoorbeeld, hoe kan je daar over praten als je zelf nog nooit met zo iemand gesproken hebt? Ik wou dat allemaal meemaken. Daarom heb ik zoveel

sectoren aangedaan, met opzet, om heel dat leven te leren kennen. En nu, achteraf, ben ik eigenlijk een voltijds dichter, en kan ik er zowat van leven. Raar he? (lacht). Ik moet er natuurlijk zeer veel bijpakken, maar dat is mijn leven. Mijn moeder wist dat, ze zei altijd "Peter, gij zijt nen dichter, ne schrijver, gij moet schrijver worden." Niet evident als moeder. Maar zij had dit toen al door.

Arno

U verteld ons nu over u meerdere beroepen over de loop van de jaren heen. Hebt u die dan allemaal uitgezocht in functie van de literatuur, in functie van wat later uw dichterservaring zou worden?

Peter

Niet echt, fiftyfifty of zo, maar toch ergens wel. Als dat enigszins klopt. Als ik ergens lang genoeg had gewerkt, zoals in de haven, dan besloot ik de sociale aspecten wat te behandelen dus ging ik op zoek naar iets in de horeca. Als dat er weer op zat, ging ik weer verder, en zo ging dit door. Eigenlijk dus wel, nu ik er zo bij stil sta, dat is eigenlijk wel een maf idee. Ik wou er eerlijk gezegd één grote roman over schrijven, maar na 20 jaar van omzwervingen en al die beroepen vond ik het niet echt meer zo interessant om er over te schrijven, raar hé (lacht)? Ik heb eigenlijk wel het één en het ander meegemaakt. Maar zo heb ik ook allerlei dingen gezien en meegemaakt die andere schrijvers maar al te graag in hun boeken zouden kunnen gebruiken. Uiteindelijk heeft het er wel voor gezorgd dat ik mij enigszins in verschillende werelden kan verplaatsen, het is allemaal minder onbekend voor mij. Ik wou gewoon op avontuur gaan, mijn leven wat ontdekken. En ik leef nu toch nog hé, ... toch nog een beetje alleszins (grinnikt).

Matteo

"Er gaat weer van alles gebeuren, want het is Peter Holvoet-Hanssen", dat ging er zowat om in onze hoofden vóór uw voordracht. Het was toch wel duidelijk dat er een min of meer grote verwachting boven uw hoofd hangt. Ik kan mij voorstellen dat dit toch wel vaak een soort van druk creëert, iets wat niet echt aangenaam is.

Peter

Ik heb verschillende verschijningsvormen. Ik sta voor het publiek, op het podium, naargelang wat de gedichten van mij vragen. Ik kan alleen maar doen, wat ik kan. En dus omdat ik toch wel vaak moeilijkere poëzie schrijf, is het zo dat de mensen op den duur wel een soort van etiket op je gaan plakken. Het hangt af van de poëzie, eigenlijk. Sommige gedichten moeten gezongen worden, anderen kunnen gewoon niet voorgedragen worden. Soms zijn de mensen dan inderdaad wel wat teleurgesteld wanneer ik op het podium kom zonder schedel of vlag, maar daar moeten ze gewoon maar aan wennen. Toch kan ik echt wel zien dat de critici, de professoren, vaak wel een etiket op mijn kop willen plakken. Misschien om toch maar die Peter Holvoet-Hanssen te kunnen definiëren. Dat werkt soms wel op de zenuwen, en kan druk genereren.

Gwen

Iets anders nu: bent u het soort dichter dat later graag herinnerd zou worden?

Peter

Nee. Heel veel dichters proberen voor de eeuwigheid te schrijven, en dat voel je dan ook wanneer je ze leest. Zeer zware poëzie. Ik denk dat niets blijft duren. Wat ik dan wel weer hoop is dat er toch ergens één gedichtje of één liedje zou meegaan met de tijd, tot zover dat mogelijk is. Maar vroeg of laat verdwijnt alles wel.

Gwen

Alles verdwijnt, net zoals dit interview, dat nu z'n einde kent. Maar nog even ter zake: zou u ons misschien kunnen achterlaten met een quote?

Peter

Ja, twee zelf! De twee moto's:

- Blijf doen wat je goed kunt en graag doet
- Echte reizen maak je in je hoofd

Deze laatste vind ik echt wel belangrijk, dat kan niemand van je afpakken. Je zal altijd je verbeeldingskracht hebben. Dat zal altijd in je kop blijven, voor jou om te gebruiken wanneer je het wilt.

Zijn woorden waren nog niet koud of Peter koos opnieuw zee. Nog volkomen onder de indruk plooiden we onze plastic stoelen netjes op en vervolgden onze wegen. Wie weet, ooit komen we misschien nog wel een piraat tegen. Deze dichtende kaper hebben we ten minste al gehad.

Dit interview kadert in het 'Journalistenproject' van de Talenklassen 3^e graad. Interview : Matteo Schuer, Gwen Vierhout en Arno Van Vlierberghe.